

Liberáli kričia, že sa vracajú 30. roky, a sami pritom chystajú nové 50. roky pre slovenskú „luzu“

Branislav Michalka

15. februára 2022 ✚ *Spoločnosť*

V posledných dvoch týždňoch sa roztrhlo vrece s panickými výkrikmi liberálnej mediálnej úderky, ktorá veští návrat 30. rokov 20. storočia. To v preklade zo symbolickej do oficiálnej liberálnej reči znamená – návrat fašizujúcich autoritatívnych hnutí a ich nárast; prípadné uchopenie moci. Podľa liberálov (stredových či ľavicových) sa teraz spojili všetky zložky slovenskej „luzu“: dezoláti, extrémisti, populisti, hoaxeri a konšpirátori, nacionalisti, aj náboženský tmári a fanatici v odpore, najmä voči novej americko-slovenskej zmluve a k hygienickým opatreniam, aby zničili tridsať rokov pokrokovej práce dobrých liberálov. Nechýbajú tam ani zradcovia z radov ľavice, v marxistickej terminológii „*pravícoví úchylkári*“ a „*buržoázni nacionalisti*“, ktorí zapredali vec pokroku. Výsledok môže byť podľa nich len jediný – návrat akéhosi slovenského ľudového fašizmu, vyextrahovaného liberálnymi žurnalistami zo slovenských dejín, ako večnej antropologickej konštanty slovenského bačo-mužika.

Tento krik je pochopiteľný. Slovenskej „kaviarni“ sa totiž zrútil ich dlhoročný sen, ktorý začali snívať v roku 1998 a na konci ktorého mal byť severokarpatský región EÚ (nehovorme zbytočne o Slovensku, pretože tento pojem je pre nich skôr len bolestnou spomienkou na rok 1992) zbavený historickej, etnickej, náboženskej a sociálnej identity. Výsledkom ich snaženia mala byť multikultúrna masa atomizovaných liberálnych jedincov bez koreňov, nerozoznateľných od obyvateľa New Yorku či Rio de Janeira, ochotných vstrebať všetky ideové excesy západného neomarxizmu, ako aj značné množstvo „*nových Európanov*“ z Afriky a Ázie. A v neposlednom rade, jednou z dominant v liberálmi vysnívaných javoch budúcnosti, mal byť aj obdiv más k Veľkému bratovi spoza oceánu, ktorý láskavým a múdрым okom bdie nad demokraciou a toleranciou.

To všetko je teraz preč a vývoj nálady v slovenskom národe naznačuje, že ten si svoje stáročné atavizmy zatiaľ ponechal. Alebo aspoň tie podstatné z nich. No a tie sú na hony vzdialené liberálno-multikultúrnej predstave kaviarenských reformátorov. Martin M. Šimečka síce najprv začal nariekať len nad návratom Slovenska do roku 1992, ale vývoj ho donútil, aby po udalostiach minulého týždňa pritvrdil a rovno spolu so svojimi kolegami ohlásil návrat „fašizujúcich“ 30. rokov. Podobne sa vyjadril aj Andrej Bán, Martin Bútora,

Matúš Kostolný a s nimi v podstate celé ľavicovo liberálne, ale aj pseudokonzervatívne *milieu*.

Niečo na ich náreku je však zvláštne. Nikto z nich, keď uvažuje o sociálnej a politickej pohrome na Slovensku, nenachádza analógiu s obdobím, ktoré predsa zmenilo tvár našej vlasti a ochromilo duchovný stav slovenského národa omnoho radikálnejšie ako 30. roky. Boli to roky 50., v rámci ktorých sa u nás presadilo (importovalo) radikálne sekularistické a ľavicové hnutie zvané marxistický komunizmus, hnutie ktoré vykazovalo podozrivo veľké množstvo rovnakých črt a predovšetkým cieľov, aké má aj súčasná ideológia Západu. Útok na súkromné vlastníctvo, sociálne inžinierstvo, feminizmus, protikresťanská nenávisť, boj s nacionalizmom v mene internacionalizmu a bratstva národov, oslava pokroku, kult technologickej inovácie, to všetko predstavovalo zlatý fond klasického marxizmu a to všetko nachádzame aj v rétorike, očakávaniach a cieľoch súčasného ľavicovo liberálneho režimu. Je to logické. Kontinuálna línia tzv. pokroku vedie od osvietenecov 18. storočia až k súčasným liberálom. 30. roky pre nich predstavujú symbol vzbury proti tomuto kontinuálnemu pokroku (je ľahostajné či oprávnené), bez ohľadu na politologické kategórie, autoritatívnosť či neautoritatívnosť. Avšak 50. roky, napriek všetkej hrôze predstavujú síce krvavého, ale rodného brata pokroku.

A to je aj to, čo im vadí na súčasnom odpore, ktorý sa šíri po celej Európe – neprekáža im násilie ani hulvátstvo, pokiaľ by boli namierené tým správnym smerom, prekáža im, že ide o vzburu proti ich milovanému pokroku. 50. roky sú pre nich súčasťou tohto pokroku, aj keď možno slepou uličkou, z ktorej bolo treba vycúvať a pokračovať ďalej.

Na toto „zlé“ obdobie si naši kaviarenski bojovníci za pokrok, v predtuche zhmotňujúcej sa pohromy, nespomenú. Je to pochopiteľné – srdcu nerozkážeš, ako sa hovorí. Aj keď ich stalinské excesy tejto ideológie možno desia, slovenské tmárstvo ich desí ešte viac a rovnaké pokrokové ciele ich s komunistickou ideológiou naopak zase spájajú. Skrátka, ciele boli dobré, len metódy trochu nepríjemné. Teraz prichádza pokus číslo 3, obohatený o západný liberalizmus, zelenú planétu a digitalizáciu. Pokus s ľudskou tvárou a cocacolovým úsmevom. Teraz to už musí vyjsť. Či skôr – malo by to vyjsť...

Jedinou prekážkou sú, ako vždy, slovenskí dezoláti, podobne ako v 50. rokoch. Preto im vtedy súdruhovia oddaní pokroku museli zhabať polia a museli ich kolektivizovať, museli ich prevychovávať v školách, vymazať im to buržoázno-nacionalistické tmárstvo z hláv, zahltiť ich ateistickou propagandou, internacionalistickou propagandou, učiť ich životu v meste, na pokrokových sídliskách a pod. Veď súčasní súdruhovia to chápu, tú zúfalú zaostalosť a tmárstvo ľudu, s ktorým sa museli boriť ich predchodcovia v 50. rokoch. V tom sú so starými súdruhmi zajedno.

A nebolo ani to problémom, pokiaľ vtedy milovníci pokroku vydusili nejakých tých „súduhov farárov“, ako ich volal major Terazky, alebo pozatvárali nejakých roľníckych zaostalých kulakov, či zo škôl povyhadzovali

rôznych tmárov. Veď takýchto „škodcov“ majú v pláne preosiať noví súdruhovia aj dnes a chystajú sa na to množstvom pokrokových zákonov o boji proti diskriminácii, proti dezinformáciám, konšpirátorom a šíriteľom nenávisti. A to na vyššej technologickej úrovni, ako kedysi.

To by nebol problém. Problém s 50. rokmi pre pokrokárov spočíval v tom, že nakoniec, podobne ako pri Francúzskej revolúcii, sa začali pokrokoví súdruhovia kráľovať medzi sebou. O tom bol nárek „dobrých komunistov“ pri tzv. rehabilitáciách v roku 1963 a hlavne 1968. Niektorí skutočne zlí tmári sedeli v base pekne až do roku 1968 a boli by sedeli aj ďalej, keby ich súdruhovia s ľudskou tvárou omylom nepustili. Ale kto mal vedieť, že to všetko dopadne inak, než si ľudská tvár zmyslela? No a nakoniec sa práve v roku 1968 ukázalo, že hydra tmárstva a nacionalizmu len driemala a pri prvej príležitosti vytrčila hlavu.

Preto sa rozhodli exponenti pokroku radšej hneď po roku 1989 opäť vykresáť z tohto tupého národa akú-takú progresívnu iskrú. Už od začiatku sa však objavili prekážky: tmársky nacionalizmus vybuchol v ešte horšej podobe ako počas krátkeho uvoľnenia v roku 1968. Nebolo konca nárekov...

No a teraz, po tridsiatich rokoch usilovnej práce, je výsledok rovnako biedny ako v rokoch 1968 alebo 1992.

Ale ktože nám to vlastne narieka nad návratom 30. rokov? Nie sú to náhodou práve bývalí exponenti jednotného pokrokového frontu, z čias budovania socializmu a ich zázračne nadaní a všade nainštalovaní potomkovia? Nepísal náhodou Ľubomír Feldek oslavné básničky na súdruha Brežneva? A nebol starý otec Andreja Bána autorom sochy súdruha Stalina, stojacej na dnešnom námestí SNP (vtedajšom Stalinovom) a jeho otec normalizačným šéfredaktorom satiricko-humoristického časopisu *Roháč*, po roku 1970? A nebol poradca prezidentky Čaputovej, bývalý súdruh Marián Leško, člen KSČ a redaktor týždenníka *Nové slovo*, vydávaného Ústredným výborom KSS? A čo nedávno zosnulý Eduard Kukan, ktorého ospieval v nekrológu Mikuláš Dzurinda, autor komunistickej mládežníckej básničky s názvom *Február*? Nebol súdruh Kukan, ktorý údajne tak miloval západnú demokraciu, NATO a EÚ, pred rokom 1989 zaslúžilý člen KSS a v rokoch 1977 – 1981 dokonca pracovník (aká náhoda) veľvyslanectva vo Washingtone? Tam si asi, ako preverený komunistický káder, osvojil lásku k USA. Alebo taký Ján Strasser, podpredseda KSS vo vydavateľstve *Slovenský spisovateľ*, zaslúžilý bojovník proti slovenskému dezolátstvu. Kto by si nespomenul na jeho krásne vyznanie skladateľa komunistických vojenských piesní pre armádu súťaž *Zlatý palcát* v roku 1977?

Keby sme sa ďalej vrtali v rodokmeňoch súčasných príslušníkov všemocnej „kaviarne“, koľko by sme tam našli potomkov podobných zaslúžilých aktérov z éry, keď „dnes už znamenalo včera“? Nebol otec hlavného liberálneho gurua bratislavskej kaviarne Michala Havrana, členom KSS, redaktorom komunistických novín *Smena* a agentom ŠtB? Nebol otec Borisa Filana, Ľudovít Filan v rokoch 1949 až 1951 krajským veliteľom ŠtB v Nitre a neskôr redaktorom denníka *Práca* a potom socialistickým režisérom? A čo minister Ján Budaj, ktorý teraz tak vehementne pohŕda demonštrujúcimi dezolátmi – aj jeho meno figurovalo na zoznamoch ŠtB. Alebo Ondrej Dostál, liberálny extrémista a skalopevný milovník USA? Ako to, že v roku 1988 písal do komunistického časopisu *Nové Slovo* angažované komunistické príspevky? Na akú kariéru sa týmto aktivizmom asi chystal a ako to, že podobnú aj dosiahol?

A takto by sme mohli pokračovať ďalej. Čuduje sa ešte niekto, prečo boli po roku 1989 skutoční odporcovia komunistického režimu odstavení na vedľajšiu koľaj? Vykazovali totiž všetky prvky vzbury proti pokroku, zatiaľ čo bývalí komunisti a ich potomkovia nie. Je teda čudné, že sa globálne sily pokroku rozhodli

nadviazať na kontinuálnu pokrokovú tradíciu, a to v jej liberálnej, socialistickej či komunistickej podobe?

A je už zrejmé prečo v kaviarni nariekajú nad návratom 30. rokov a nenariekajú nad návratom 50. rokov? Pretože tie predstavujú angažovanú minulosť ich predkov a pretože práve ich návrat nám, slovenským dezolátom, v spolupráci a pod vedením globálnych súdruhov, práve chystajú. Teraz už nebudú tieto procesy riadené poradcami z Moskvy, ale z Bruselu, avšak ciele majú rovnaké. Kým bolo všetko v pokoji a pod kontrolou, odsudzovali policajné násilie. Teraz, keď to vyzerá na to, že hnev „luzu“ sa šíri od Kanady, Austrálie, cez USA a Európu až po Slovensko, niet väčších milovníkov polície a ráznych zákrokov, ako sú naši hrdinskí kaviarenski bojovníci. Zatýkanie, výnimočné stavy, zákaz vychádzania, vyhadzovanie z práce, finančný a hospodársky nátlak, vyhrážanie sa štátnou mocou – to všetko sa stalo ich obľúbenou hračkou.

Uvažovanie ľavicového liberála prešlo zo štádia zhovievavého osvetára, akejsi kombinácie všetko viediaceho Járu Cimrmana a režimného liberálneho Hujera, do štádia nahnevaného súdruha učiteľa, ktorý zistil, že deti sa neučia a robia si za jeho chrbtom z neho posmech. Už oľutoval, že ponechal dezolátom toľko voľnosti a začína chápať potrebu represálií a násilného šírenia pokroku. Zostáva len otázkou, či sa mu aj nové 50. roky len tak prepečú, ako tie predtým.

To záleží na nás.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/liberali-kricia-ze-sa-vracaju-30-roky-a-sami-pritom-chystaju-nove-50-roky-pre-slovensku-luzu/>